

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/254/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814206708
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3814206708.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej a členov JUDr. Gabriely Janákovvej a Mgr. Zuzany Holúbkovej v právnej veci navrhovateľa: Z. D. W., a.s., so sídlom V., I. XXXX/XXX, IČO: 36 234 176 proti odporkyňi: G. S., narodená XX.XX.XXXX, bytom R., Z. XXX/XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom v Prešove, Nám. Legionárov 5, IČO: 42 176 778, odporkyňa a vedľajší účastník na strane odporkyne zastúpený JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom v Lučenci, J. Kráľa 5/A, o zaplatenie 1.173,83 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 01. decembra 2014 č. k. 5C/77/2014-73, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť odporkyňi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov odvolacieho konania v sume 83,76 eur, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia, na účet právneho zástupcu JUDr. Andreja Cífru, advokáta, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zaviazal odporkyňu zaplatiť navrhovateľovi sumu 54,11 eur s 8,5% ročným úrokom z omeškania od 12.06.2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku návrh zamietol. Navrhovateľa zaviazal zaplatiť odporkyňi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania v sume 343,11 eur a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania v sume 151,31 eur, všetko na účet právneho zástupcu JUDr. Andreja Cífru, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil odkazom na obsah listinných dôkazov, z ktorých zistil, že 27.08.2009 uzavrel navrhovateľ ako veriteľ s odporkyňou ako dlžníčkou úverovú zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru odporkyňi vo výške 1.800 eur. Podľa zmluvy sa odporkyňa zaviazala úver splácať v mesačných splátkach po 40,83 eur, počet splátok bol dohodnutý 84, ročná úroková sadzba vo výške 16,04%, RPMN vo výške 17,5%, priemerná hodnota RPMN 17,46%, celkové náklady spotrebiteľa boli v zmluve uvedené vo výške 1.220,64 eur, lehota splatnosti úveru „84 mesiacov po poskytnutí úveru“, poplatok za vedenie úverového účtu zahrnutý v splátke 1,99 eur. V zmluve si účastníci dohodli aj poistenie vo výške 2,88 eur mesačne. Splatnosť jednotlivých splátok úveru bola v zmluve uvedená tak, že prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Podľa splátkového kalendára odporkyňa zaplatila sumu celkovo 1.745,89 eur. Keďže ďalšie splátky už neuhrádzala, došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti zo strany navrhovateľa dňa 28.05.2013; po tomto termine odporkyňa už nič neuhradila. Súd citoval ust. § 2 písm. a/ a b/, § 4 ods. 1 a 2 písm. g/, i/ a j/, § 4 ods. 3, 4 Zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je dôvodný len sčasti. Konštatoval, že predmetná úverová zmluva vzhľadom na jej obsahové náležitosti je spotrebiteľským úverom v zmysle § 1 ods. 2 Zák. o spotrebiteľských úveroch. Sporným medzi účastníkmi konania bolo posúdenie splnenia zákonných náležitostí úverovej zmluvy

podľa Zák. o spotrebiteľských úveroch; skutočnosť, že odporkyňa uhradila navrhovateľovi celkom sumu 1.745,89 eur, nebola v konaní medzi účastníkmi sporná. Preskúmaním zmluvy súd zistil, že zmluva neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru, ani výšku, počet, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je ako konečná splatnosť úveru uvedené len „84 mesiacov po poskytnutí úveru“. Zastával názor, že konečná splatnosť úveru musí byť dátumovo presne špecifikovaná, teda musí byť vyjadrená presným dátumom. Taktiež veta v bode 48 Zmluvy o úvere: „ klient je povinný splácať úver v pravidelných mesačných splátkach, a to počínajúc kalendárnym mesiacom bezprostredne nasledujúcim po dátume poskytnutia úveru, pokiaľ nie je uvedené inak. Prvá splátka je splatná práve po jednom mesiaci/mesiacoch od dátumu poskytnutia úveru. Ak nasledujúci kalendárny mesiac po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa v mesiaci, v ktorom bol úver poskytnutý, splatnosť týchto splátok bude stanovená na posledný deň v príslušnom kalendárnom mesiaci“ nie je naplnením chýbajúcej zákonnej náležitosti zmluvy o termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V súvislosti s tým považoval zmluvu podľa § 4 ods. 3 Zák. č. 258/2001 Z. z. za bezúročnú a bez poplatkov. Ďalej uviedol, že v zmluve je dohodnuté poistné vo výške 2,88 eur mesačne, pričom dojednanie poistného je uvedené len drobným písmom pomerne ťažko čitateľné. Z toho, ako je zmluva koncipovaná, možno predpokladať, že odporkyňa pokiaľ mala záujem získať úver od navrhovateľa, musela mať dojednané aj poistné, pričom údaj o poistení a jeho výške je uvedený len drobným písmom. Odporkyňa v konaní uviedla, že pri uzatváraní zmluvy nemala vedomosť o tom, že v zmluve sa dojednáva i poistenie, pri podpise zmluvy textu uvedenému drobným písmom nevenovala pozornosť. Súd preto takéto dojednanie považoval za neprijateľnú podmienku podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a teda za neplatné dojednanie. Na základe uvedeného konštatoval, že navrhovateľovi voči odporkyni vznikol nárok len na vrátenie poskytnutej istiny 1.800 eur, nie na úroky a poplatky, resp. poistné. Po zistení, že odporkyňa uhradila celkovo sumu 1.745,89 eur, zostáva teda doplatiť sumu 54,11 eur, preto odporkyňu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi túto sumu spolu s 8,5% ročným úrokom z omeškania od 12.06.2013 do zaplatenia a vo zvyšnej časti nárok navrhovateľa zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.. Konštatoval, že celkový úspech odporkyne v konaní bol 90,78% a v tomto rozsahu jej ako aj vedľajšiemu účastníkovi patrí náhrada trov konania. V konaní im vznikol nárok na náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia v sume 377,96 eur za dva úkony právnej pomoci po 61,41 eur - účasť na pojednávaní dňa 15.10.2014 a 01.12.2014 (odmena znížená o 50% podľa § 13 ods. 2 Vyhl. č. 655/2004 Z. z.) x 2, 2x režijný paušál 8,04 eur, cestovné náklady na trase Lučenec - Prievidza a späť dňa 15.10.2014, krátené na polovicu, keďže právny zástupca vedľajšieho účastníka a odporkyne sa zúčastnil aj na ďalšom pojednávaní, celkovo trovy vo výške 343,11 eur. Súd priznal náhradu trov konania aj vedľajšiemu účastníkovi samostatne za trovy, ktoré mu vznikli pred tým, ako došlo k spoločnému právnenému zastúpeniu s odporkyňou, a to za dva úkony právnej pomoci a` 61,41 eur - prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, vyjadrenie k návrhu, 2x paušál po 8,04 eur, 20% DPH, spolu v pomere celkového úspechu 90,78% v sume 151,31 eur.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie. Ako odvolací dôvod uviedol ust. § 205 ods. 2 písm. b/, d/ a f/ O.s.p..

Nesúhlasil s názorom prvostupňového súdu, že v úverovej zmluve nebola dohodnutá konečná splatnosť spotrebiteľského úveru. V čase uzavretia úverovej zmluvy sa podľa § 4 ods. 2 písm. g/ vtedy platného zákona č. 285/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch vo vzťahu k obsahovým náležitostiam spotrebiteľských zmlúv vyžadovalo dohodnutie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Vo Vyhláske Ministerstva financií SR č. 620/2000 Z. z. sa uvádza, že sa uvádza výška, počet a termíny splátok ponúkaného spotrebiteľského úveru, napr. či sa spotrebiteľský úver spláca anuitne alebo sa úroky a poplatky splácajú ako prvé a istina neskôr alebo naopak, alebo či sa úroky a poplatky strhnú z celkovej výšky ponúkaného spotrebiteľského úveru. Ak z predchádzajúcich údajov o počte a termínoch splátok ponúkaného spotrebiteľského úveru nie je zrejmá konečná splatnosť ponúkaného úveru, uvádza sa, do akého obdobia musí byť ponúkaný spotrebiteľský úver splatený. Uvádza sa buď konkrétne dátum alebo dĺžka obdobia v dňoch, týždňoch, mesiacoch alebo rokoch, na ktoré je ponúkaný spotrebiteľský úver poskytovaný. V spojitosti s tým trval na tom, že úverová zmluva uzavretá dňa 27.08.2009 obsahovala konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, ktorá bola odporkyni zrejmá z údajov o počte a termínoch splátok úveru, ako aj z údajov a lehote splatnosti. K bodu 48 Zmluvy uviedol, že i keď nebol v úverovej zmluve výslovne uvedený presný deň konečnej splatnosti úveru, tak v predmetnej zmluve bol celkom jednoznačne uvedený spôsob jej určenia, spotrebiteľovi teda nerobilo problém odvodiť si týmto spôsobom na základe údajov obsiahnutých v úverovej zmluve konkrétny dátum konečnej splatnosti

úveru. Ďalej uviedol, že v neoddeliteľnej súčasť úverovej zmluvy je v hlave 4 § 3 uvedené, že klient je povinný platiť úroky z poskytnutého úveru od doby, kedy spoločnosť poskytne klientovi úver až do úplného vrátenia poskytnutého úveru s príslušenstvom, ak nie je na líčnej strane ÚZ uvedené inak. Výška úroku je uvedená v úverových zmluvných podmienkach v hlave 5 § 1. Odporkyňa svojim podpisom potvrdila, že je oboznámená s úverovými podmienkami spoločnosti a že sú jej všetky ustanovenia zrozumiteľné, považuje ich za dostatočne určité a prejavuje súhlas byť nimi viazaná. Nesúhlasil ani s trovami, ktoré v predmetnom rozsudku vyčíslil súd, keď namietal, že pri priznaní trov vedľajšiemu účastníkovi by mal súd skúmať ich účelnosť. Ak bol v osobe jedného právneho zástupcu zastúpený odporca aj vedľajší účastník, nie sú trovy priznané jednému z nich účelne vynaložené. Tiež poukázal na to, že občianske združenie na ochranu spotrebiteľa by malo mať schopnosti hájiť práva spotrebiteľa samo a nie nechať sa zastupovať advokátom. Poukázal tiež na skutočnosť, že Ministerstvo hospodárstva poskytuje dotácie spotrebiteľským združeniam na zastupovanie spotrebiteľov v konaní pred súdmi; napr. Združeniu na ochranu spotrebiteľa HOOS bola dňa 29.02.2012 udelená dotácia vo výške 4.000 eur.

Odporkyňa a vedľajší účastník na strane odporkyne vo svojom vyjadrení navrhli rozsudok okresného súdu potvrdiť a priznať im náhradu trov odvolacieho konania. V odvolaní zotrvali na stanovisku, že úverová zmluva neobsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. i/ Zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a to údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je uvedená len výška a počet mesačných splátok, pričom nie je zrejmé, aká časť sa pri úhrade každej mesačnej splátky započítava na istinu, úroky, resp. iné poplatky. Pokiaľ sa nenachádzajú všetky obligatórne náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy v súlade s § 4 ods. 2 Zák. č. 258/2001 Z. z. zreteľne uvedené v texte hlavnej zmluvy a sú len súčasťou jednoliateho miniatúrneho textu formálne nedostupných obchodných podmienok, ku ktorým spotrebiteľ svojím podpisom ani nepristúpil, mali za to, že takýto úver prvostupňový súd správne posúdil ako bezúročný a bez poplatkov. Poukázali na to, že v konaní namietali formálnu nedostupnosť „úverovej zmluvy“ spôsobenú drobným, len s veľkými ťažkosťami čitateľným písmom v kombinácii s množstvom neprehľadných povinností ukladaných odporkyne ako úverovej dlžníčke. Zmluva s uvedenými nedostatkami predstavuje nekalú prax v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 ako aj v zmysle ust. § 52 nasl. Občianskeho zákonníka a nemôže tak požívať právnu ochranu. K priznaným trovám konania uviedli, že súd pri priznaní trov odporkyne a vedľajšiemu účastníkovi postupoval v súlade s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdného dvora EÚ, v súlade s vnútroštátnou právnou úpravou a ustálenou súdnou praxou a slovenskou právnou teóriou. Vyslovili názor, že ak by nemajetnému združeniu bolo odmietnuté právo na plnú náhradu trov konania, de facto by to znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov jeho združením na súdoch.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné v napadnutej časti podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdiť. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého nie je potrebné nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým sa končí konanie vo veci samej možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písm. a/ až f/ cit. zákonného ustanovenia.

Navrhovateľ v odvolaní uplatňuje dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d/, f/, b/ O.s.p..

Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom toho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní sa považuje taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 132 O.s.p.. Podľa citovaného zákonného ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť prvostupňovému súdu v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo

vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, poprípade poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ustanoveniam § 133 až 135 O.s.p..

Odvolačím dôvodom podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. možno teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

Navrhovateľ v odvolaní vychádza z odlišných skutkových záverov než prvostupňový súd a robí z vykonaných listinných dôkazov vlastné skutkové závery týkajúce sa skutočnosti, či úverová zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania obsahuje náležitosti upravené ustanovením § 4 ods. 2 Zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy.

Zároveň túto okolnosť považuje za nesprávne právne posúdenie veci ako dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p..

Podľa súdnej praxe sa za nesprávne právne posúdenie považuje mylná aplikácia a výklad právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

Preskúmaním zistil odvolací súd, že súd prvého stupňa správne vyhodnotil obsah úverovej zmluvy, ktorú uzavreli účastníci konania dňa 27.08.2009, v dôsledku čoho vyvodil správny záver o tom, že predmetná zmluva neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru, ani výšku, počet, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, v dôsledku čoho v zmysle ods. 3 cit. zákonného ustanovenia nemôže od odporkyne ako spotrebiteľa považovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Z predloženej úverovej zmluvy zo dňa 27.08.2009 jednoznačne vyplýva, že v nej nie je uvedená konečná splatnosť spotrebiteľského úveru, ani termíny splátok. Je tam uvedené, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú úverové podmienky uvedené na rube listiny.

Vo všeobecnosti je možné akceptovať takýto postup veriteľa, keď úverové podmienky sú zahrnuté ako súčasť úverovej zmluvy, avšak musia byť koncipované spôsobom, ktorý nie je v rozpore s ochranou spotrebiteľa. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že pre záver o tom, či boli dostatočne dojednané náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak, ako to je aj v danom prípade vyžadované Zák. č. 258/2001 Z. z., nepostačuje poukaz na dobrovoľné uzavretie zmluvy a zmluvnú voľnosť.

Podľa viacerých rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj súdov Slovenskej republiky, prípadne iných členských štátov Európskej únie, je prípustné uplatnenie takých obchodných podmienok, podľa ktorých zmluvné strany si môžu dohodnúť obsah práv a povinností, ktorými sa budú vzájomne riadiť, pričom dohodnuté práva a povinnosti sú obvykle obsiahnuté priamo v zmluve, pričom nie je vylúčená aplikácia všeobecných či iných obchodných podmienok, na ktoré môže zmluva odkazovať. Uplatnenie obchodných podmienok však nie je neobmedzené, ale naopak právna úprava stanovuje zákonné limity. Pre spotrebiteľské zmluvy platí, že nemôžu obsahovať dojednania, ktoré sú v rozpore s požiadavkami dobrej viery, lebo znamenajú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, ďalej také, s ktorými sa spotrebiteľ nemal možnosť oboznámiť pred podpisom zmluvy a podobne.

Z technického hľadiska dochádza v praxi k prípadom, kedy zmluva činí svojou súčasťou všeobecné obchodné podmienky formou odkazu na ne. Ak sa však má ich záväznosť pre daný vzťah odvíjať od súhlasu zmluvných strán, musí k nemu pristúpiť oboznámenie sa s ich obsahom.

Pokiaľ ide o oboznámenie sa spotrebiteľa s obsahom týchto obchodných podmienok, tak opäť nemôže postačovať len samotné vyhlásenie spotrebiteľa vo formulárovej zmluve o tom, že bol s podmienkami oboznámený. Účelom právnej úpravy ochrany spotrebiteľa je snaha o dosiahnutie skutočnej rovnováhy medzi zmluvnými stranami spotrebiteľských zmlúv tým, že budú právne vyrovnané ekonomické, informačné, odborné a iné rozdiely, ktoré medzi týmito stranami existujú. Nerovnosť východiskových pozícií bola preto korigovaná v pozitívnom práve podobou vyššej informačnej povinnosti dodávateľa do podoby zákazu niektorých dojednaní v spotrebiteľských zmluvách alebo do podoby príkazu v

pochybnostiach spotrebiteľských zmlúv vykladať ich pre spotrebiteľa najpriaznivejšie. V praxi sa to ďalej prejavuje aj tým, že text spotrebiteľskej zmluvy, obzvlášť ak sa jedná o formulárovú zmluvu, má byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne čitateľný, prehľadný a logicky usporiadaný. Zmluvné dojednania musia mať dostatočnú veľkosť písma, nesmú byť vo výrazne menšej veľkosti než okolitý text, nesmú byť umiestnené v oddieloch, ktoré vzbudzujú dojem nepodstatného charakteru. Obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách nemôžu slúžiť na to, aby do nich často neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom písanej forme ukryl dodávateľ dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa uniknú.

V prejednávanej veci je nepochybné, že úverové podmienky, ktoré podľa vyhlásenia účastníkov majú tvoriť súčasť úverovej zmluvy sú formulárového typu, písané drobným typom ťažko čitateľného písma a najmä formulované nie jednoznačným spôsobom, ktorým môže porozumieť bežný spotrebiteľ. Taktiež niektoré ustanovenia úverovej zmluvy, najmä vysvetlivka k bodu 48 - termín splatnosti splátok písaný týmto typom ťažko čitateľného písma je celkom nejednoznačný, nie je možné z neho zistiť konkrétny termín splatnosti každej jednotlivéj mesačnej splátky a v nadväznosti na neuvedenie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru tak nie je zrejmé, kedy mali byť jednotlivé mesačné splátky odporkyňou hradené a kedy mal byť spotrebiteľský úver ako celok uhradený.

Záver súdu prvého stupňa o tom, že predmetné ustanovenia zmluvy nemožno považovať za konkrétne a určité uvedenie ročnej splatnosti úveru a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmluve, treba potom považovať za správny.

V dôsledku toho nie je potom možné súdu prvého stupňa vyčítať ani jeho právne posúdenie, keď v zmysle ust. § 4 ods. 3 Zák. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia zmluvy (Zák. č. 258/2001 Z. z.) sa takýto poskytnutý úver, poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá neobsahuje zákonom požadované náležitosti, považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorý po vyhodnotení dôkazov a správnej aplikácii právnych predpisov vyvodil záver o tom, že návrh navrhovateľa je dôvodný iba sčasti o zaplatenie 54,11 eur s príslušenstvom, pretože odporkyňa navrhovateľovi už uhradila sumu 1.745,89 eur, treba preto považovať za správny, v dôsledku čoho bol aj rozsudok okresného súdu v napadnutej zamietavej časti potvrdený.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) navrhovateľ vo svojom odvolaní žiadnym spôsobom nešpecifikoval. Za takúto inú vadu sa podľa súdnej praxe považuje také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia, pričom ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podradiť pod ust. § 221 ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľ v odvolaní neuvádza o aké porušenie jeho procesných práv sa malo jednáť, pričom zo spisu nevyplýva taký postup súdu prvého stupňa, ktorý by bolo možné hodnotiť za inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Za správny považoval odvolací súd aj výrok súdu prvého stupňa o trovách konania spočívajúcich v odmene za právne zastúpenie odporkyne a vedľajšieho účastníka.

Pokiaľ sa jedná o navrhovateľom namietanú účelnosť právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka, odvolací súd bol toho názoru, že úkony, ktoré vykonal vedľajší účastník sám, boli procesne nevyhnutné v záujme ďalšieho účelného bránenia práv odporkyne v občianskom súdnom konaní. Pokiaľ ide o právne zastúpenie vedľajšieho účastníka, odvolací súd sa stotožnil so stanoviskom vedľajšieho účastníka, že nepriznanie trov za právne zastúpenie vedľajšiemu účastníkovi by znamenalo porušenie princípu rovnosti zbraní. Pokiaľ je prípustné, aby samotný navrhovateľ bol právne zastúpený, môže aj vedľajší účastník na strane odporkyne, tak ako ktorýkoľvek iný účastník si zvoliť právneho zástupcu, ktorý má potom následne právo na náhradu trov konania, pokiaľ tu nie sú iné okolnosti brániace takémuto rozhodnutiu, pričom v prejednávanej veci žiadne takéto okolnosti zistené neboli. Pokiaľ ide o namietané zastúpenie tým istým zástupcom u vedľajšieho účastníka a u odporkyne, odvolací súd sa stotožňuje s názorom navrhovateľa, že za situácie, keď už v konaní vystupoval vedľajší účastník, ktorý bol právne zastúpený, nebolo potrebné, aby sa odporkyňa dala zastupovať tým istým právnym zástupcom, nakoľko jej práva boli v konaní už dostatočne chránené. V danej veci však súd prvého stupňa priznal právnomu zástupcovi týchto účastníkov odmenu iba v rozsahu, v akej by mu patrila aj v prípade, keby zastupoval

iba jedného z týchto účastníkov, keďže u spoločných úkonov, kde zastupoval odporkyňa aj vedľajšieho účastníka, mu odmenu krátil o 50%. Taktiež zastúpenie tým istým právnym zástupcom zohľadnil súd prvého stupňa aj pri nepriznaní nároku na odmenu za úkon „prevzatie a príprava zastúpenia“, ktorý odporkyňa nepriznal práve z dôvodu, že išlo o právne zastúpenie rovnakým právnym zástupcom, ktorý sa s predmetom konania oboznámil už v prípade zastupovania vedľajšieho účastníka, preto súd prvého stupňa správne tento úkon nepovažoval za účelne vynaložený.

V odvolacom konaní bola tak plne úspešná odporkyňa a vedľajší účastník konania, ktorým patrí podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 náhrada trov odvolacieho konania. Predmetom odvolacieho konania bola suma 1.119,72 eur, v ktorej bol návrh navrhovateľa zamietnutý, preto odporkyňa a vedľajšiemu účastníkovi patrí náhrada trov odvolacieho konania vypočítaná z tejto hodnoty, za jeden úkon právnej služby: vyjadrenie k odvolaniu vo výške 61,41 eur + režijný paušál 8,39 eur + 20% DPH v sume 13,96 eur, spolu trovy odvolacieho konania v sume 83,76 eur.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.